

การปฏิบัติกรรมฐานเปลี่ยนการดำเนินชีวิต

วิเชียร สุขสถาพรพันธุ์

R15004

ชีวิตไร้ค่า เวลาไม่มีประโยชน์

กว่า ๓๐ ปี ที่ผมใช้ชีวิตถูกผู้ชายหมดไปกับการดื่มเหล้า เคล้านารี เล่นการพนัน และเที่ยวเตร่แทบทุกวัน ทั้ง ๆ ที่ผมบอกตัวเองและใคร ๆ ว่าผมเป็นชาวพุทธ ไหว้พระ คล้องพระ ทำบุญ แต่กว่าผมจะกลับเข้าบ้านก็ต้องตี ๓ ตี ๔ หรือไม่ก็สว่างคาตา และทั้ง ๆ ที่ผมไม่ใช่คนโสด ผมมีภรรยา ลูกสาวกำลังน่ารัก ๒ คน ที่สำคัญผมมีแม่ที่คอยเป็นห่วงผมอยู่อีก ๑ คน

ชีวิตที่ผ่านมาเป็นอย่างนี้จริง ๆ ผมไม่เคยสนใจครอบครัว ไม่สนใจว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร ไม่เคยพะวงว่าเขาจะอยู่กันอย่างไร พอค่ำมาผมก็แต่งตัวออกเที่ยว นัดพบเพื่อนฝูง สรวลเสเฮฮา เหมือนคนโสดที่ไร้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ไม่คิดถึงอะไรเลย ขอเพียงได้ออกจากบ้านทุกคืนก็เป็นสุขแล้ว ไม่สนใจว่าภรรยาและลูกสาวทั้งสองจะหลับหรือรอคอย ทานข้าวหรือยัง ทานนมหรือยัง มีอะไรทานกันหรือเปล่า ไม่เคยคิด พอกลับเข้าบ้านก็อาบน้ำนอน กว่าจะตื่นลงมาทำงานก็ประมาณห้าโมงเช้าทุกวัน

การค้ำมีปัญหา ชีวิตมีปัญหา

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ลูกค้ำของผมรายหนึ่ง ที่ผมปล่อยบัญชีไป ต้องล้มเลิกกิจการ สินค้าที่ผมส่งไปก่อนหน้านี้มีมูลค่าประมาณ ๑๕ ล้านบาทก็พลอยสูญไปด้วย เป็นภาระหนี้สินที่ผมต้องทวงถามอยู่นาน แต่ก็ไม่มีความหวังว่าจะได้ นอกจากเครื่องจักรเก่า ๆ รวากับเศษเหล็ก ที่ผมจะขอยึดมาเป็นการชำระหนี้ แต่สภาพเครื่องจักรต้องซ่อมทุกเครื่อง ดูแล้วไม่น่าจะมีราคา แต่ท่านทราบไหมว่า เขาคิดราคาเต็มตามที่เขา

ซื้อมา คือประมาณ ๖-๗ ล้าน เมื่อรับโอนมาก็ขายไม่ได้อีก เพราะอยู่ในทำเลไม่ดี ขาดทุนมากมาย ผมก็ต้องยอมดีกว่าไม่ได้อะไรเลย

ลูกค้าอีกรายหนึ่งเป็นเพื่อนกัน แต่ต้องเลิกกิจการไป เพราะถูกตำรวจจับ เนื่องจากผลิตรถของเทียมเลียนแบบ เป็นการฝ่าฝืนลิขสิทธิ์ เขาก็ยินยอมให้ยึดทรัพย์สินที่เขาถืออยู่มาหักล้างหนี้ราคา ๓ ล้านบาท แต่ราคาขายจริง ๆ ผมก็ไม่สามารถขายได้ตามนั้น ก็ขาดทุนอีกตามเคย

รวม ๒ ราย ผมสูญเงินไปประมาณ ๑๙ ล้านบาท แม้ต่อมาลูกค้ารายแรกจะขายที่ดินได้ แต่เขาก็ไม่คิดจะชดใช้หนี้ ส่วนรายที่สองทราบดีว่ากลับมาทำการค้าพอฟื้นตัวได้ แต่ก็ยังไม่ยอมชดใช้หนี้เช่นกัน ทำไมเขาไม่คิดจะใช้หนี้ผม ทำไม? ทำไม?

เป็นช่วงชีวิตที่มึนงง สับสนวุ่นวายใจมาก คิดไม่ออก บอกไม่ถูก ปลงไม่ตก เท่ากับว่าผมลงมาที่ศูนย์ เริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ แต่จะให้ผมยอมแพ้เลิกล้มกิจการตามลูกค้า ผมคงทำไม่ได้ เพราะผมไม่เคยยอมแพ้อะไรง่าย ๆ และที่สำคัญจะกระทบกระเทือนจิตใจของแม่ เมียและลูก ผมคงยอมไม่ได้ ก็เลยตัดสินใจกู้เงินเพื่อน ๆ และพี่น้องมาลงทุนทำการค้าต่อไป

แต่ปัญหาผมก็ยังไม่หมด คู่ค้าผมที่เป็นโรงงานหลายโรงงานก็ไม่ยอมขายเชื่อให้ผมเลย ผมต้องนำเงินสดไปซื้อถึงจะขาย ผมก็ต้องยอมเพราะเขายังไม่มั่นใจ เขากลัวว่าผมจะล้มตามลูกค้าไป แต่เรื่องเที่ยวผมยังไม่เลิก ผมยังคงเที่ยว ดื่ม กิน คบผู้หญิงเหมือนเดิม แต่คราวนี้ผมหาเหตุผลเข้าข้างตนเองว่า เที่ยวเพื่อผ่อนคลายความเครียด

หมดเวรหมดกรรม

ชีวิตนี้มีขึ้นมีลง ล้มแล้วต้องลุกขึ้นสู้ ซึ่งผมก็โชคได้ คุณสุรชัย เชื้อเล็ก ผู้เป็นกัลยาณมิตร ชักชวนผมไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ในเทศกาลสงกรานต์ ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นเวลา ๗ คืน ๘ วัน ในขณะนั้น ก็ไม่มีความเข้าใจอะไรเลย เพื่อชวนไปก็ไปอย่างนั้นเอง นึกเสียว่าเปลี่ยนบรรยากาศ เพราะเห็นว่าหยุดต่อเนื่องหลายวัน

คนอื่นเขาก็ไปเที่ยวกัน ลูกน้องก็กลับบ้านนอกหมด กว่าจะกลับก็อีกหลายวัน ไม่อยากอยู่บ้านเฉย ๆ แล้วผมก็ไปอยู่วัดจนครบ ๗ คืน ๘ วัน ระหว่างปฏิบัติก็ทำได้ไม่เต็มที่เพราะคนเยอะมาก แต่ก็พยายามทำให้ได้ตามกำหนดกฎเกณฑ์ ที่เจ้าหน้าที่เขาวางไว้ และนี่เป็นครั้งแรกที่ทำให้ผมได้รู้จักพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ผู้โด่งดัง แห่งวัดอัมพวัน

ถ้าจะถามผมว่า ได้อะไรจากการไปเข้าวัดปฏิบัติธรรมในครั้งนั้น ผมก็ตอบไม่ถูก แต่ผมก็ได้ข้อคิดหลายอย่าง เมื่อได้ฟังธรรมที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอน โดยเฉพาะช่วงสงกรานต์ ทำให้ผมทราบว่า เป็นวันกตัญญู ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบริจาคเป็นประจำสม่ำเสมอ คือ บังสุกุลอุทิศถวายให้กับอดีตเจ้าอาวาสวัดอัมพวันทุกองค์ตั้งแต่องค์แรกคือ ปู่ครูญาณสังวร และบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว รวมทั้งแสดงกตัญญูทเวทิตาต่อโยมมารดา และให้ทานแก่ผู้สูงอายุที่อยู่รอบวัดทั้งบ้านเหนือบ้านใต้หลายสิบคน ทำให้ผมคิดถึงแม่มาก และตั้งใจแน่วแน่ที่จะเลิกประพฤติดัวแบบเดิม ๆ และมีกำลังใจที่จะสู้ชีวิต

ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป

ตั้งแต่กลับจากวัดอัมพวัน ผมเลิกอบายมุขอันเป็นทางแห่งความเสื่อมทั้งหมด เลิกเที่ยวกลางคืน เลิกดื่มเหล้า เลิกเล่นการพนัน เลิกเที่ยวผู้หญิง ผมกลับมาดูแลกิจการค้า ดูแลแม่ ดูแลลูกสาว และเห็นใจภรรยาที่อดทนกับผมมาตลอดไม่เคยบ่น เมื่อสังคมกับเพื่อนฝูงผมก็ดื่มน้ำเปล่าหรือไม้น้ำอัดลม แต่ที่ผมปฏิบัติสม่ำเสมอหลังจากกลับมาจากวัดอัมพวันก็คือ สวดมนต์ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น ผมสวดมนต์ทุกวัน แล้วเดินจงกรม นั่งกำหนด วันละ ๒๐-๓๐ นาที เป็นประจำ และที่สำคัญผมมีความตั้งใจจะถือศีล ๕ ให้ครบทุกข้อ นี่คือจุดเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของผม

กลับจากวัดผมกลายเป็นคนรู้สึกเกรงกลัวต่อบาปมาก จากคนใจร้อนก็เป็นคนใจเย็น ใครทำอะไรไม่ถูกใจ ผมเคยดูตัวอย่างไม่เกรงใจ ผมก็สามารถระงับได้ กับคุณแม่ผมเคยเถียงท่านจนท่านร้องไห้บ่อย ๆ ผมก็เลิก กลับรักและเคารพมากยิ่งขึ้น

ปัจจุบันนี้ ผมใช้เวลาที่อยู่บนรถฟิงเทปธรรมะ อยู่บ้านเวลารว่างผมก็จะอ่านหนังสือธรรมะของพระอาจารย์ต่าง ๆ หรือไม่กี่หนังสือพระไตรปิฎกสำหรับประชาชน เพื่อให้มีความรู้ทางพระพุทธศาสนา จะได้นำเอามาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ผมลดความโลภลงมาก พยายามระงับความโกรธ และควบคุมตัวเองไม่ให้หลงไปกับสิ่งยั่วยุตต่าง ๆ ในวันหยุดหากไม่มีภารกิจอื่นที่จำเป็น ผมมักจะพาครอบครัวไปกราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อเสมอ ผมโชคดีที่ทั้งคุณแม่ ภรรยาและลูกสาวทั้ง ๒ คน สนใจทางธรรม การทำบุญทำทานก็ได้รับการสนับสนุนด้วยดีจากทุกคนในครอบครัว คำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือ “ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งอด หמדไม่มา” เป็นสิ่งที่ผมนำมาปฏิบัติอย่างได้ผล

ทุกวันนี้ ผมทำบุญถวายทานได้อย่างมีความสุข ไม่มีความกังวล และมีความสุขเต็มใจที่จะทำด้วยความยินดี ไม่มีความเสียดายเลย มีแต่อยากจะให้ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้าจะเข้าวัดอัมพวัน ก่อนที่จะมาพบพระเดชพระคุณหลวงพ่อนั้น เวลาทำบุญทำทาน ผมจะเสียดายเงินมาก

กิจการค้าที่ทำอยู่ในปัจจุบัน ก็ดำเนินไปด้วยดีแม้ฟองสบู่แตก แต่ด้วยอานิสงส์ของการปฏิบัติกรรมฐานและการสวดมนต์ กิจการของผมทำกำไรได้เป็นปกติ หนี้เสียก็มีบ้างเล็กน้อย เรียกว่า ได้มากกว่าเสีย เพราะกรรมฐานทำให้ผมมี “สติสัมปชัญญะ” ทำให้ผมคิดและระมัดระวังในการลงทุน ทำให้ผมมีปัจจัยพอที่จะแบ่งมาช่วยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ช่วยเหลือสาธารณประโยชน์ โดยเฉพาะการทำบุญกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับผมทำได้โดยไม่ติดขัดอะไรเลย และมีความสุขที่ได้ทำบุญถวายทาน ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่เคยบอกบุญผม ไม่เคยบ่นว่าขาดแคลนอะไรหรือต้องการอะไร ผมศรัทธาท่านจริง ๆ “ยิ่งให้ ยิ่งได้” เป็นจริงครับ

ภรรยาผมจะเข้าปฏิบัติธรรม ทั้งที่วัดอัมพวันและที่ยุวพุทธิกสมาคม ซึ่งนำโดยคุณแม่สิริ กรินชัย ทุกปี ลูกสาวผมทั้ง ๒ คนก็เข้าอบรมพัฒนาจิตของคุณแม่สิริ กรินชัยด้วยเช่นกัน ลูกสาวผมจะสวดมนต์เช้าเย็น และรักษาศีล ๕ ด้วย นี่เป็นความภูมิใจของผมเช่นกัน ผมเองมีความสุขมากนับตั้งแต่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระเดช

พระคุณหลวงปู่ และได้พบทางปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์ ตามแนวทางพระพุทธศาสนาที่
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงนำมาสั่งสอนชาวโลก

โชคดีที่วันนี้ผมเพิ่งจะอายุ ๓๙ ปี มีกิจการค้าของตัวเอง รับผิดชอบคุณแม่และ
ลูกสาว ๒ คนกับภรรยา ดำเนินชีวิตที่เรียบง่ายและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมที่พระ
เดชพระคุณหลวงปู่สอนไว้ว่า “ช่วยตัวเองได้ยังไม่ดี อยากรดีต้องช่วยพ่อแม่ได้ อยากร
ดีเด่นเห็นไกลต้องช่วยสังคมได้”